

STRAŠIDLA Z MRAZIVÉHO OSTROVA

ZA HOROU SMRTI

Hilde Hagerupová

albatros

A l b a t r o s

STRAŠIDLA Z MRAZIVÉHO OSTROVA

ZA HOROU SMRTI

Hilde Hagerupová

Ilustroval Karel Jerie

Albatros

Přeložila Daniela Krolupperová

Vychází s finanční podporou nadace NORLA.

© 2011, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS

Translation © Daniela Krolupperová, 2015

Illustrations © Karel Jerie, 2015

ISBN 978-80-00-03844-5

Tomasovi a Matiasovi

1.

Bydleli jsme ve starém domě.

S temným dvorkem.

Jedno ze střešních oken bylo rozbité. Byl jsem si jistý, že u nás na půdě žijí netopýři.

Dveře do sklepa se občas otevřely samy od sebe.

V pokojích býval průvan, i když okna byla zavřená.

Jednou jsem se probudil uprostřed noci a uviděl na kraji postele sedět mužskou postavu.

„To se ti zdálo, Jensi,“ řekla mi na to máma.

Máma říkala, že náš dům má duši.

Líbilo se jí, že je tmavý, studený a plný prachu.

Nikdy jsem ji neviděl uklízet.

Nebylo to jen proto, že máma byla nemocná. Něco tak nudného jako úklid prostě nesnášela.

„To se raději posadím s tebou na naši prosklenou verandu, Jensi,“ říkala a ztěžka klesla do křesla.

Máma byla nemocná.

Měla nemoc, se kterou se nedalo nic dělat. Nebyla na mámě vůbec vidět.

„Kde tě to bolí?“ ptal jsem se.

„V zobáku,“ odpověděla máma.

Vykulila oči, vtáhla tváře, až vypadala úplně jako sova.

Za domem na druhém konci zahrady začínal les.

Byl obrovský a temný.

Občas se z něj ozývaly zvuky. Zvuky, na které jsem nechtěl myslet.

Křik.

Nebo smích.

Nevím, co bylo horší.

Uprostřed lesa se tyčila hora.

Říkali jsme jí Hora smrti.

Proč, to jsem nevěděl.

Protože byla tak temná? Protože byla tak strmá? Protože se její vrcholek ztrácel v mlze?

Náš ostrov se jmenoval Mrazivý ostrov.

Jednou, kdysi dávno, to byl obyčejný ostrov. Obyčejný ostrov v kraji Sørøstlandet s malými plážemi mezi obrovskými plochými kameny na mořském břehu.

S kouskem lesa.

A horou.

Horou smrti.

Pořád jsme se tvářili, jako že je to obyčejný ostrov.

Jenomže obyčejný ostrov to nebyl.

Byl čtvrtek.

Únor.

Foukalo.

Obloha byla zamračená a zem pokrývala tenká vrstva ledu. Jako vlastně skoro vždycky.

Šel jsem pořád rovně a díval se na zem. Tenhle trik jsem vymyslel sám. Pořád jsem se díval na zem, dokud jsem nedorazil k zimnímu stadionu. Pozoroval jsem své tenké sešlapané tenisky. A brusle, kterým jsem svázal roztřepeně tkaničky a přehodil je kolem krku. Obnošenou červenou bundu a skvrny od mléka na džínách.

Měl jsem špinavé šaty.

Staré brusle.

Ale mělo to i své výhody.

Díky skvrnám jsem se měl na co dívat cestou na stadion na hokejový trénink.

Nikdy jsem nezvedal hlavu. Nikdy jsem se nedíval směrem k lesu nebo k hoře. To byla asi ta chyba.

Ten den tenkrát jsem se měl otočit. To bych totiž uviděl, že za mnou někdo jde.

Nikdo jiný na zimní stadion pěšky nechodil.

„Jeden nikdy neví,“ říkali rodiče.

Ale moje máma mě nedokázala odvézt. Byla nemocná.

Byl jsem zvyklý chodit sám.

Bylo zvláštní, že jsem za sebou zaslechl kroky. Někdo za mnou běžel.

Pokaždé, když chodidlo udeřilo o zem, ozvalo se bouchnutí a zvuk praskajícího ledu.

Buch, buch.

Slyšel jsem, jak někdo dýchá. Namáhavě a se supěním.

Stejně jsem se nedokázal otočit.

Jako bych přirostl k chodníku.

Jeden nikdy neví.

Jeden nikdy neví.

Ale co jeden nikdy neví?

Najednou jsem ucítil, jak mě někdo chytil za rameno.

„Ty, co je s tebou?“ zeptal se mě hlas.

Holčičí hlas.

Otočil jsem se.

Byla stejně vysoká jako já a asi stejně stará.

Blondaté vlasy měla stažené do culíků bílými gumičkami.

Na sobě měla prošívanou bundu a růžové klapky na uši. Přes ramena jí visely úplně nové bílé brusle. Doběhla ke mně.

Ulevilo se mi tak, že se mi skoro udělalo špatně. Byla udýchaná a v tom mrazu se jí kouřilo od pusy. Rozkašlala se a přitom se předklonila. Něco říkala, ale nebylo jí rozumět.

„Cože?“ zeptal jsem se.

„Jmenuju se Wilma. Taky jdeš trénovat hokej? Neslyšel jsi, že tě volám?“

„Ne.“

„Určitě jdeš na hokejový trénink, jinak bys neměl brusle. Ale poslechni, kde jsou ostatní?“

„Vozí je rodiče.“

„Proč?“

Neurčitě jsem pohnul hlavou. Co na to říct? Jak vysvětlit, jak to u nás na Mrazivém ostrově chodí?

Věříš na strašidla, Wilmo?

Věříš na duchy v houpacím křesle a příšery, které se schovávají pod postelí?

Věříš na řetězy, které po nocích chřestí?

Nic z toho jsem neřekl. Neřekl jsem vůbec nic.

„Tak to půjdu s tebou!“ prohlásila rozhodně Wilma.
„Mimochodem, jak se jmenuješ?“

„Jens.“

„Já jsem Wilma.“

„To už jsi říkala.“

„Právě jsme se sem přistěhovali.“

„Jo.“

„Můj táta je nový zahradník,“ řekla.

„Na hřbitově,“ dodala. „Chodíš rád do lesa, Jenši?“

Zastavil jsem se a podíval se na ni.

Wilma měla jasně modré oči a na ruce zlatý náramek. Na náramku viselo srdíčko a zářilo. I zuby jí zářily. Celá ta holka zářila tak, že se z toho člověku až dělalo špatně.

„Že máš na sobě tu větrovku,“ pokračovala Wilma.
„To není zrovna oblečení na hokej. Můžeme tam jít spolu. Do lesa. Kdybys chtěl.“

„Už jsme tady,“ ukázal jsem na budovu před námi.
„Měj se.“

„Uvidíme se pak,“ řekla Wilma. „Počkej na mě.“

„To ne.“

„Ale jo. Počkej.“

Měl jsem ještě něco říct, ale nebyl jsem dost rychlý. Rozběhla se a zmizela ve dveřích.

Tašky s věcmi na trénink se povalovaly na chodbě před šatnami. Musel jsem zvedat nohy do výšky, abych prošel. Z ledové plochy byly slyšet křik a údery, když hokejka trefila puk.

Začali beze mě.

Dělali to běžně.

Málokdy jsem si mohl zahrát mezi prvními.

Všichni nemůžou být stejně dobří. V hokeji ne. Někdo může mít strach z puku.

Není to chyba trenéra. Prostě to tak je.

Pomáhat s úklidem jsem ovšem mohl. Sbíral jsem kuželky z ledové plochy. I to byla součást tréninku.

Pokud by nikdo kuželky neuklidil, nemohli bychom příště hrát. Hokej mi dvakrát nešel, ale měl jsem týmového ducha. Jako nikdo jiný.

Taky jsem skvěle fandil těm, kteří se puku nebáli. Ale ne teď. Teď jsem stál u lavice a sledoval Wilmu.

Vyjela na led v bílých tanečních bruslích.

I ty brusle zářily.

2.

Když jsem se vrátil z tréninku, máma na mě čekala.

Přes župan měla bílý pracovní plášť.

To bylo dobré znamení.

Když měla špatné dny, vůbec nevstávala z postele.
Když měla špatné dny, musel jsem jí nosit z lednice
lahvičky s lékem.

Lék byl slizký a zelený.

Dneska měla na ruku světle modrou barvu. Světle
modrá byla mámina oblíbená barva.

Máma byla drobná, hubená a bledá. I já jsem byl
malý a hubený.

Podobal jsem se mámě, až na ty vlasy.

Moje byly blondaté, jemné a děsně husté. Ať jsem je
česal, jak chtěl, pořád trčely na všechny strany.

Máminy vlasy byly pevné a šedivé. Obvykle si je splé-
tala do copu. I ten byl teď plný světle modrých skvrn.

„Pojď,“ chytila mě máma za ruku a vedla mě do sklepa, kde měla ateliér. Pustila mě, až když jsme stáli u plátna.

„Co myslíš?“

„Hezký.“

„Jako živá, ne?“

„Jo.“

„Podobá se té fotce?“ zeptala se máma a ukázala na fotografii pověšenou na stěně. Byla na ní malá žlutá růže. Máma ji namalovala světle modrou.

Když si člověk maluje květiny pro radost, není tak důležité, jakou mají barvu. Pampeliška může být fialová, slunečnice růžová. Je to jedno. Ale když člověk pracuje jako ilustrátor knihy, která se má jmenovat *Botanický lexikon Mrazivého ostrova*, je dost důležité, aby barvy odpovídaly skutečnosti.

Vlastně je to velice důležité, to mi bylo jasné.

„Není trochu...“

„Copak?“ přerušila mě máma.

„Ale nic. Je to hezký.“

Máma přikývla.

Někdo zazvonil.

Cítil jsem, jak se mi stáhl žaludek. Věděl jsem totiž, kdo přišel.

„Otevřeš?“ zeptala se máma a uhladila mi ofinu.

Teď budu mít modré čelo, napadlo mě, ale neřekl jsem to. Jen jsem zavrtěl hlavou.

„To nevadí,“ odpověděla máma a šla otevřít.

Důvod, proč máma nepřišla o práci, i když malovala květiny v šílených barvách, stál před našimi dveřmi. Byl to muž jménem Andreas Vik, botanik. To on měl na starosti *Botanický lexikon Mrazivého ostrova*.

Andreas Vik dovedl mluvit, ale nedělal to často. Ani se moc neusmíval. Byl to malý, tmavý mrzout s tlustým knírem.

Andreas Vik bydlel v chatě až u lesa. Děti o něm slo-žily písničku:

Andreas Vik je nebožtík, Andreas Vik je nebožtík, Andreas Vik je nebožtík.

Kluci občas po tréninku hráli na vězně Andrease Vika. Ten, co dělal Andrease Vika, musel pochyttat všechny ostatní a zamknout je do kobky.

Kobky byly klučičí záchody v šatnách.

Někdy mě na záchodech zamkli, i když jsem s nimi nehrál.

Jednou jsem tam zůstal skoro dvě hodiny, než mě správce odemkl.

„Dáte si kávu?“ nabídla máma.

Andreas Vik zavrtěl hlavou.

„Čaj?“

„Ne.“

„Mám jenom přinést obraz?“

Přikývl.

A pak se stalo to, čeho jsem se bál.

Máma odešla dolů do ateliéru a já zůstal v místnosti sám s Andreasem Vikem.

Andreas Vik se na mě nedíval.

Díval se do stropu.

Hlavu měl zakloněnou a já uviděl na jeho krku temné skvrny. Hluboké a tmavé, jeden z důvodů, proč Andreas Vik zapáchal.

„Nechtěl bys... nechtěl bys...“ vyhrkl najednou.

Jeho hlas byl tenký a trochu nakřáplý.

Chlupatou ruku vsunul do kapsy u kalhot a začal v ní hrabat.

Na čele mu vyskočily kapičky potu.

Andreas Vik se soustředil.

Nakonec ruku z kapsy vytáhl a vystrčil ji přede mě.

V ní leželo mezi drobáky, zmačkanými lístky na autobus a zápalkami něco malého, černého a lesklého.

Co to je?

Myší hovínko?

Holubi z nosu?

Šňupací tabák?

„Nechtěl bys... cukrátko?“ zašeptal Andreas Vik svým tenkým hláskem.

Odpovědět jsem nestihl.

„Tady to je,“ ozval se za mými zády mámin hlas. Vrátila se, aniž bychom si toho všimli.

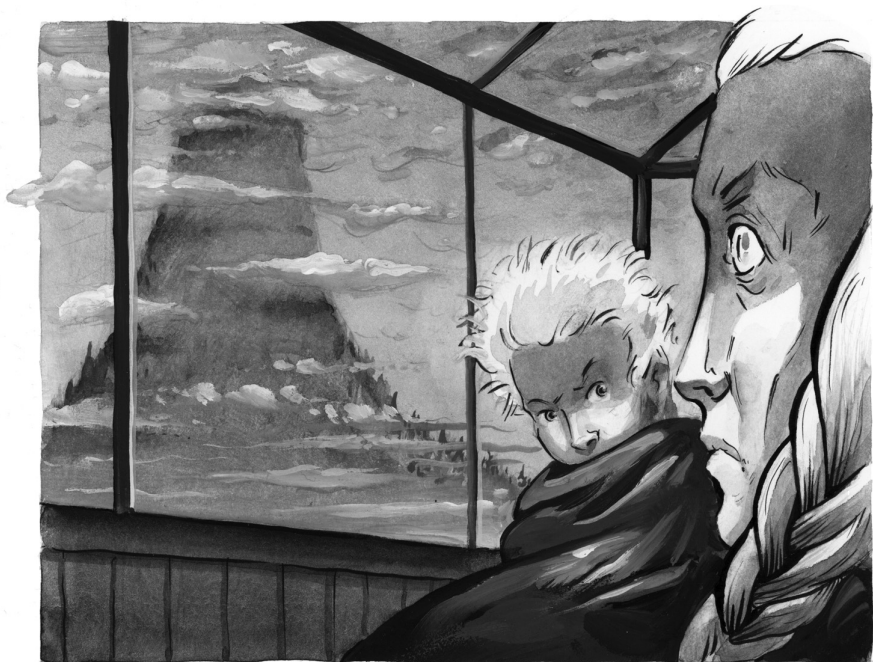
Andreas Vik strčil ruku zpátky do kapsy.

Vytratil jsem se do kuchyně.

Ale stejně jsem na ně viděl.

Viděl jsem, jak Andreas Vik udělal krok zpátky, sklonil hlavu na stranu a pomalu přikývl.

Máma zabalila obraz do šedého papíru.

Andreas Vik s obrazem v podpaží zmizel bez jediného slova.

Večer jsme se s mámou posadili na verandu. Byla prosklená a nebyla to vlastně žádná veranda, ale zimní zahrada. Prostě místnost s proskleným stropem a skleněnými stěnami. Byla v ní zima.

Na verandu si lidé sedají v létě. Ale v létě bývá máma nemocná. Na verandu chodívala nejraději v zimě, pozdě večer, když byla obloha jasná jako dnes.

Mohli jsme pozorovat hvězdy.

Až bude padat hvězda, můžeš si něco přát.

Kamaráda.

Rodinu.

A možná taky tátu.

Co si vybereš.

Vzal jsem si s sebou peřinu. Lehnul jsem si na lavici a zachumlal jsem se do ní.

Máma seděla v květovaném křesle a pletla.

Rozkašlala se.

Kašlala dlouho a silně.

Nezeptal jsem se, jak jí je.

Bylo lepší mluvit o něčem jiném.

Nechat to být.

Dlouho jsme spolu seděli beze slova.

Potom jsem s tím přišel.

„Mami?“

„Ano, Jensi.“

„Neříkal Andreas Vik něco o barvě?“

„O jaké barvě, broučku?“

„Té květiny.“

„Ne,“ odpověděla máma. „Řekla bych, že barvu nepovažuje za tak důležitou.“

„A co považuje za důležité?“

„Aby se na obrázek dalo hezky koukat. Poslechni, Jensi...“

„Ano?“

Máma odložila pletení a podívala se na mě.

„Andreas Vik je nejhodnější člověk, jakého znám.“

Neodpověděl jsem.

„Pokud by se se mnou někdy něco stalo... Vždycky

můžeš... Vždycky můžeš jít za Andreasem Vikem. To víš, vid'?"

Vzpomněl jsem si na tu chlupatou špinavou ruku, jak se přehrabuje ve špíně, a na malý černý bonbon. Vzpomněl jsem si na kapky potu na jeho čele a černé fleky na jeho krku. Andreas Vik je nebožtík, pomyslel jsem si.

Otřásl jsem se.

„Nikdy, nikdy se s tebou nesmí nic stát, mami,“ odpověděl jsem.

Máma si přitáhla křeslo těsně vedle lavice, na které jsem ležel.

„Podívej, padá hvězda,“ řekla a ukázala nahoru na oblohu.

3.

O Wilmě jsem mámě vůbec nevyprávěl.

Bylo to jedno.

Wilma byla v hokejovém týmu nová.

Stávalo se, že chvíli trvalo, než ti noví zjistili, že kamarádit se mnou se nevyplácí.

Ale pokaždé na to přišli.

Pokud bych měl sestavit seznam těch, s kým je dobré být zadobře v našem hokejovém týmu, vypadal by asi takhle:

Kaja a Bård a jejich parta.

Všechny ostatní děti.

Trenér.

Táta Kaji.

Všichni ostatní rodiče.

Mravenci v mraveništi za zimním stadionem.

Krasy ve střeše nad klučičí šatnou.

Psí hovínko pod Bårdovým chráničem bruslí.

Jens.

Počítal jsem s tím, že Wilma bude na seznamu těch, se kterými je dobré být zadobře, hodně vysoko. Před dalším tréninkem držel Bård s Kajou někomu místo na lavičce vedle kiosku.

„Tady je obsazeno,“ oznámila mi Kaja vysokým kňouravým hlasem.

„Jo, to je,“ doplnil Bård, jelikož s Kajou zásadně souhlasil.

Kaja byla vysoká, světlomasá a měla tenká, nakyslá a malá ústa, která používala na nafukování bublin ze žvýkačky a na oznamování, koho považuje za drzouna.

Bård nebyl vysoký, ale byl podsaditý a mohutný.

Měl stejně velké paže jako stehna a chlubil se, že má v bance pět tisíc šedesát čtyři korun, za které si, až vyroste, pořídí tetování.

Teď nakopl malého chlapce, který se pokusil si na lavičku sednout, aby si zavázal brusle.

Nemělo smysl cokoliv namítat.

Když šlo o Kaju a Bārda, nikdy nemělo smysl cokoliv namítat.

Lepší bylo zůstat stát, kde jsem byl, na druhé straně kiosku u stěny, pod okýnkem s výhledem na stanoviště rozhodčích.

Když se ani nehnu, byla šance, že Kaja s Bårdem nezjistí, že tam jsem.

V tom případě bych měl klid.

Anebo ne.

„Na co čumíš?“ zeptala se Kaja.

„Na nic.“

„Vypadá, jako by na něco zíral,“ řekla Kaja Bårdovi.

„Ne,“ zaprotestoval jsem.

„Nejseš drzej?“ chtěl vědět Bård.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nejsem drzej.“

„Já myslím, že je to drzoun,“ usoudila Kaja.

„Mám ho sejmout?“ nabídl se Bård.

Bårdovým úkolem bylo postarat se o ty, které Kaja považovala za drzouny. Kaja považovala za drzouny spoustu lidí. Především mě. Občas mě měla za drzouna i několikrát denně.

Právě v té chvíli přišla naštěstí Wilma.

Pomyslel jsem si naštěstí, protože jsem si byl jistý, že se posadí na lavičku u Kaji a Bårda.

Až si sedne, vytratím se.

Ale ona se neposadila.

Prošla kolem lavičky a kolem kiosku. Šla ke mně.

„Ahoj, Jensi!“

„Ehm.“

„Jak se máš?“

„Teď zrovna nic moc,“ zamumlal jsem.

Wilma mluvila nahlas.

Byl bych raději, kdyby mluvila potichu. Všichni slyšeli, co říká.

Kaja otevřela pusou. Žvýkačka jí málem vypadla ven.

„Nezašel bys se mnou po tréninku na procházku do lesa?“

Zimní stadion zmlkl. Jen jsem měl dojem, že slyším, jak Bårdovi klesla brada a bouchla ho do hrudníku.

„Eee?“

Ti, co stáli blízko nás, přišli ještě blíž. Kaja a Bård se postavili. Za chvíli jsme byli s Wilmou obklopení kruhem přihlížejších.

„Je krásně. Nešel bys se mnou na procházku do lesa?“

Vím, co jsem měl říct.

Měl jsem říct ne.

Měl jsem říct, že o tom nemůže být ani řeč.

Měl jsem říct, tobě hrabe.

Nikdo z Mrazivého ostrova nechodí do lesa.

To jsem četl Bårdovi z jeho tupé těstovité tváře.

Možná to bylo kvůli tomu, že Wilma stála přede mnou s klapkami na uších, pletenými copánky a usmívala se.

Ať už bylo důvodem cokoliv, odkašlal jsem si a řekl jsem to, co jsem nechtěl, co bych neřekl za nic na světě, ani kdyby mi za to platili.

Řekl jsem ano.

„Klidně,“ pípнул jsem.

Kruh přihlížejších zalapal po dechu. Já taky zalapal po dechu.

„Myslím, že to není nejlepší nápad,“ zašeptala Kaja.

„Nedělej to,“ varoval mě Bård.

„Ne,“ přidala se Kaja.

„Ne,“ zopakoval chlapeček s rozvázanými tkaničkami od bruslí.

„Proč ne?“ usmála se Wilma. „Můžete jít s námi, jestli chcete. Nebo se něčeho bojíte?“

4.

Wilma na mě po tréninku čekala.

„Napřed musím domů pro větrovku,“ řekla. „Jestli chceš, můžeš jít se mnou.“

Šli jsme směrem k domům.

Wilma napřed, já za ní.

Držel jsem se od ní daleko.

Proč jsem předstíral, že jsem statečný?

To se nevyplácí.

Na Mrazivém ostrově se vyplácelo klopat pohled k zemi.

„Můžu uvařit kakao,“ nabídla se Wilma.

Ona strach neměla.

Najednou jsem pochopil proč.

Wilma o našem ostrově nic nevěděla.

Myslela si, že se přestěhovala na obyčejný ostrov.

Někdo jí musel říct pravdu.

A ten někdo jsem byl já!

„Jsme tu,“ oznámila Wilma a zastavila se před černou železnou brankou.

My s mámou jsme bydleli v nejstarším a nejtmaším domě na nejošklivější ulici na Mrazivém ostrově. Wilma bydlela v jednom z nejnovějších a nejsvětějších domů na nejkrásnější ulici. Dům byl růžový se zelenými okenicemi, a i když byla zima, zahrada nebyla šedivá a prázdná jako ta naše. Byla plná velkých zelených keřů a uprostřed trávníku bylo krmítko pro ptáky, na kterém seděly čtyři sýkorky a zobaly.

Poštovní schránka byla čistá a nová stejně jako popelnice. Na dveřích visel věnec ze sušených klasů a vedle dveří cedulka:

Vítejte!

Za okny bylo světlo a z komína se kouřilo. Ve chvíli, kdy Wilma otevřela branku, vykouklo slunce zpoza mraku a osvítilo sníh tak, že začal zářit.

„Pojď,“ řekla Wilma.

Jestli jsem měl něco říct, musel jsem to říct teď.

„Wilmo,“ řekl jsem a zastavil se. „Musím ti něco říct.“

„Řekni,“ odpověděla Wilma.

„Ano,“ já na to.

Potom bylo ticho.

„Řeknu ti to,“ oznámil jsem a polkl.

Ale dál jsem se nedostal.

„Poslouchám,“ řekla Wilma.

Přikývl jsem.

„To vidím,“ odpověděl jsem jí.

Víc jsem ale říct nedokázal.

Wilma vkročila do zahrady.

„No tak jo.“

„Nechod,“ zamumlal jsem.

A slyšel jsem hlas, který můj hlas jenom připomínal.
Byl chraplavější, tišší a bojácnější.

„Věříš na strašidla, Wilmo?“ zeptal jsem se.

Věříš na strašidla?

Na duchy v houpacím křesle a příšery pod postelí?

Věříš na řetězy, co po nocích chřestí?

„V lese na Mrazivém ostrově straší,“ oznámil jsem.

„Straší?“

„Ano, straší. Něco děsného...“

„Ty jsi to sám zažil?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne, ale slyšel jsem to.“

„Co jsi slyšel?“

„Křik. Smích. Nikdo na Mrazivém ostrově do lesa nechodí, Wilmo. Pokud nemusí.“

Tak a bylo to venku.

Skoro všechno.

Rozhodně alespoň polovina.

„Nikdo na Mrazivém ostrově do lesa nechodí.“

„A nikdo z hokejového týmu na Mrazivém ostrově se nekamarádí s Jensem,“ řekla Wilma tiše.

„Co jsi říkala?“ zašeptal jsem.

Wilma pořád stála s rukou na klíce od branky tak, jak jsme přišli, jen vrabci za ní přestali poskakovat na cestě. Slunce se znovu skrylo za mrak, sníh už se netřpytil. A Wilma měla najednou v obličejí jiný výraz.

Už se neusmívala.

„Já vím, co lidé na Mrazivém ostrově říkají o lese,“ řekla. „A taky vím, že ty jsi ten poslední, s kým by se člověk měl kamarádit.“

„Aha, no jo.“

Co na to taky říct?

„Můžu ti něco ukázat?“ zeptala se Wilma.

Vzala do prstů srdíčko, které viselo na náramku. Netušil jsem, že je otevírací. Wilma ho otevřela. V srdíčku byly dvě fotky. Musel jsem se sklonit, abych na ně viděl. Jedna z nich byla fotka Wilmy. Na druhé bylo děvče se světlými copánky a červeným límečkem. Podobala se Wilmě, ale neměla v sobě její jiskru. Vypadala smutně.

„Kdo je to?“

„To je Else,“ vyprávěla Wilma. „Je... byla to svým způsobem moje sestra. Tam, kde jsme dřív bydleli, udělal někdo seznam, s kým je dobré se kamarádit. Eivind a Randi byli první. Víš, kdo byl za nimi?“

„Else?“

„Ne. Všechny ostatní děti. A za dětmi máma Eivinda, a za ní...“

„... všichni ostatní rodiče,“ doplnil jsem.

„Přesně tak. A za ostatními rodiči byl červotoč ve stěně v holčičí šatně. A za červotočem žvejkačka přilepená pod stolky u kiosku.“

„A za žvejkačkou Else,“ dodal jsem.

Wilma přikývla.

„Za fotbalovým hřištěm bylo mraveniště. Else se bála mravenců. Eivind a Randi ji s nimi strašili. Tvrdili jí, že

mraveniště je strašidelné. Else měla zlé sny o strašidlech úplně každou noc. Vůbec nepomohlo, že jí máma s tátou říkali, že je to jen sen. Ale ona se nebála snu. Bála se, že se ze snu stane skutečnost.

A jednou se to stalo. Eivindova máma a ostatní rodiče seškrabávali žvýkačky zpod stolů u kiosku a Eivind a Randi zahnali Else do mraveniště. Nikdy se nevrátila.“

„To je hrůza!“

„Já vím.“

„Chudák Else,“ řekl jsem ještě.

„Ano,“ souhlasila Wilma.

Potom mě něco napadlo.

„Proto je tvůj táta zahradníkem na hřbitově?“

Wilma přikývla.

„Stará se o to, aby to mrtví měli krásné.“

„Je to důležitá práce.“

„Ano,“ souhlasila Wilma a přikývla. „Jensi...“

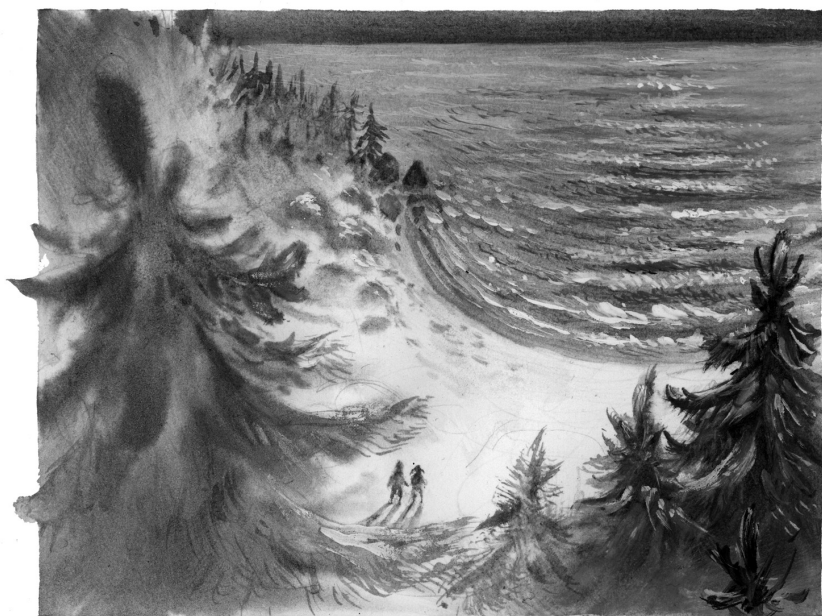
„Ano.“

„Já sama rozhoduju o tom, s kým se budu kamarádit.

A navíc...“

„Co?“

„Navíc se nebojím strašidel.“

5.

Představoval jsem si, že les je plný stínů a stromů, které napřahují špičaté větve proti příchozím.

Les takový ale vůbec nebyl. Pěšinka, kterou jsme s Wilmou šli, byla zarostlá až po naše kolena. Brodili jsme se zmrzlou travou, ostré traviny pokryté námrazou nás řezaly. Museli jsme lámat ztuhlé větve a bojovat s trny, abychom se dostali dál.

I přesto nebyl les vůbec strašidelný. Byl krásný. A najednou se objevilo moře. Seběhli jsme dolů k vodě a v bělostném sněhu zůstávaly naše stopy.

Wilma otevřela batoh a vytáhla tři velké kusy dřeva.

„Umíš rozdělat oheň, Jensi?“

„Nevím. Nikdy jsem to nedělal,“ odpověděl jsem.

„Já naštěstí ano,“ opáčila Wilma a zapálila sirku.

Wilma s sebou vzala buřty, kečup, slaný koláč, sušenky a kakao.

Opékali jsme.

Jedli jsme.

Klouzali jsme se na obrovských zasněžených kamelech pokrytých námrazou.

Objevili jsme strom, po kterém se dalo krásně šplhat.

Ze zmrzlých větví jsme si pod ním udělali boudu. Jako podlahu jsme použili starý koberec, který Wilma vzala s sebou.

Wilma vyprávěla, že má ráda vlky a že to umí se zvířaty.

Řekl jsem, že se vlků bojím, ale docela mi jde kreslení.

„Moje máma je malířka,“ řekl jsem.

„A co dělá tvůj táta?“ zeptala se Wilma.

Chvilí jsem jen tak ležel a pozoroval větve, ze kterých jsme si udělali střechu.

„Umřel,“ řekl jsem nakonec.

A hned jsem toho litoval.

Protože jsem nevěděl, jak zemřel.

Nevěděl jsem, jaké žalmy jsme zpívaly na jeho pohřbu.

Nevěděl jsem ani, jak starý byl, když zemřel.

Věděl jsem jenom, že by všechno bylo jinak, kdyby byl můj otec ještě naživu. Máma by byla zdravá. Já bych nebyl poslední na seznamu těch, se kterými je dobré být kamarád.

Smrt byla nebezpečná. Zvláště pro ty, co zůstanou.

Ale Wilma se nezeptala. Namísto toho se jí z úst vydral zvuk. Dutý. Dlouhý. Takové zasténání.

Nebo něco jiného.

Wilma se chytila za hlavu a zatřásla s ní.

A pak to přešlo.

Zase to byla ona. Ale ne úplně. Měla červený nos a lesklé oči.

„Promiň, Jeni.“

„Bolí tě něco?“ zašeptal jsem.

„Už to nikdy neudělám,“ odpověděla tiše.

Víc už se na tátu neptala.

Vstala a vztáhla ruce, jako by se snažila zahnat to, co se právě stalo.

„Jeni,“ zeptala se najednou trochu moc laskavým hlasem, „nenamaloval bys mi něco?“

Odpověděl jsem, že rád.

Potom jsme dělali jakoby nic.

Hráli jsme na honěnou. Zpívali jsme „Bratře Kubo“ norský, anglický a jakoby francouzský. Sešli jsme k vodě, lehli si do tenké vrstvy sněhu na břehu a rukama jsme vytvořili otisky andělů.

Na zašedlé obloze se už objevily hvězdy.

„Měli bychom si pro tenhle kousek pobřeží vymyslet nějaké jméno,“ navrhla Wilma.

Hvězdy nad hlavami nám blikaly jako malá tlačítka.

„Jasně,“ odpověděl jsem.

Wilma se posadila.

„Co říkáš na Ledovou pláž?“

„Dobrá.“

„Souhlas,“ řekla Wilma. „Ledová pláž je nejkrásnější místo, které jsem na Mrazivém ostrově viděla.“

Když jsem se vrátil domů, byla tma. Byl jsem najezený a unavený, byla mi zima, byl jsem celý ušlý a ztuhlý, ale to vůbec nevadilo.

Byl jsem na světě skoro dvanáct let. To je docela dost dní a tenhle byl ze všech nejhezčí.

„Jensi,“ řekla Wilma, než prošla brankou k růžovému domu. „Je prima mít zase kamaráda.“

Přiblížila svoji tvář k té mé.

Byla studená.

Pomyslel jsem si, že i já teď trochu zářím.

Večer jsem se posadil na pohovku s potřebami na kreslení. Chtěl jsem Wilmě něco namalovat a věděl jsem, co to bude.

Nemaluju špatně, ale zvířata mi moc nejdu, vlci tedy ne. Pokud bych chtěl Wilmě namalovat vlka, musel jsem si to nacvičit.

Máma zhasínala v domě světla.

Zase jí nebylo dobře a celý den proležela v posteli. Když se vracela, zastavila se vedle pohovky.

„Co maluješ?“ zeptala se.

„Musí tady být taková tma?“ zeptal jsem se jí já a zdvihl jsem papír. „Nevidím na kreslení.“

Namalovat vlka není snadné. Zvlášť těžké je trefit správně nohy.

Nezdálo se, že by mámu nějak zvlášť zajímalo, co dělám. Myslela na něco jiného. Když zhasnula lampu u knihovny, zmizela beze slova v ložnici.

Pohovka stála u okna na zahradu. Zamžoural jsem a pokusil se dohlédnout k lesu na druhé straně. Byla už téměř noc, nic nebylo vidět.

Wilma neměla strach z lesa na Mrazivém ostrově. Co když tady *nestraší*?! Zvuky, které se ozývaly v noci, mohly pocházet z čehokoliv jiného. Od zvířat. Ptáků. Větru.

Možné je všechno, pomyslel jsem si.

Možná že strašidla neexistují.

Člověk může udělat i takovéhle chyby.

Podíval jsem se na papír.

Pokud jsem chtěl pořádně namalovat vlkovi nohu, musel jsem rozsvítit lampu, kterou máma zhasnula. Proto jsem se opřel o lokty a zdvihl hlavu. Nohy se mi komíhaly ve vzduchu.

Uviděl jsem tvář.

Byla bledá a měla velké tmavé vrásky na krku. Ústa měla otevřená, vlasy krátké a vetché. Ale nejhorší byly oči. Byly žluté. Dívaly se přímo na mě. Byla to ženská tvář a vznášela se v okně za pohovkou.

Najednou otevřela ústa.

„Jensi... Jensi.“

Pokusil jsem se zakřičet, ale zmizela dřív, než jsem ze sebe vydal hlásku.

6.

Rozběhl jsem se do máminy ložnice a rozsvítil jsem. Bylo mi jedno, že ji probudím.

Mluvení bolelo. Hlas se mi zasekl v krku.

„Byla tam... byla tam žena! V okně. Se žlutýma...!
Řekla Jensi!“

Máma se posadila. Najednou byla úplně čilá.

„Nechceš kakao?“

Přikývl jsem.

„Posadíme se na verandu,“ navrhla máma. „Pojď.“

Máma neměla ráda ani kakao, ani teplé jídlo, ale ráda mi ho připravovala. Když uvařila kakao a přelila ho do velkého modrého hrnku, posadila se do květovaného křesla na verandě. Mlčky se houpala.

Pořád měla ve vlasech modrou barvu, i když si Andreas Vik vyzvedl obraz už před dvěma dny.

Připadalo mi, že vypadá unaveně.

A pak to přišlo.

„Tvůj táta byl statečný.“

„Cože?“

„Tvůj tatínek. Byl statečný. Proto jsem se do něj zamilovala. Odvážil se dělat věci, na které jsem já neměla odvahu.“

Máma se odmlčela a zamyslela.

I já jsem mlčel.

Máma o tátovi nikdy nemluvila.

Až doted’.

Najednou se ke mně otočila a chraplavě zašeptala.

„Věříš na strašidla, Jensi?“

„Cože?“

Věříš na strašidla?

Na duchy v houpacím křesle a příšery pod postelí?

Věříš na řetězy, co po nocích chřestí?

A začala vyprávět.

„Než jsme se přistěhovali na Mrazivý ostrov, bydleli jsme s tátou v malém bytě ve městě.

Byl tmavý, vlhký, podlaha v kuchyni byla samé staré mastné fleky.

Na lepší byt jsme neměli, ale byli jsme spokojení. Byli jsme spolu a byli jsme šťastní.

Když ti byl rok, začal ses učit chodit. Tatínek si přál, abys vyrůstal kousek od lesa. Od lesa s jezírky, která by byla na jaře plná pulců, a v létě by se v nich dalo koupat. Sbírali bychom tam houby a večer seděli u ohně. A v zimě bychom tam běhali na běžkách.

Les je krásný za každého počasí, říkával tatínek. Jens bude les milovat.“

„Taky že ho miluju,“ odpověděl jsem a těšil jsem se, co mi máma ještě řekne.

„O pár dní později jsme objevili inzerát na prodej domu na kraji lesa na Mrazivém ostrově. Že je to starý, polorozpadlý dům vůbec nevadilo, hlavně že byl na kraji lesa. Taky nám vůbec nevadilo, že hora v lese se jmenovala Hora smrti. Tenhle dům jsme si mohli dovolit. Připadalo nám, že jsme nejšťastnější rodina na světě.

Až do té doby, co jsme se sem přistěhovali.

Hned první večer jsem pochopila, že je něco špatně.

Pršelo a foukal vítr. Starý dům vrzal a tvůj tatínek vylezl na půdu s prázdnými krabicemi po stěhování.

Pamatuju se, jak jsem sebou trhla, když někdo zaklepal na dveře.

Za nimi stál malý tmavý muž s velkýma vyděšenýma očima.

Měl mokré obličej, mokré šaty, ale nezalekl se bouřky a šel nás navštívit.

V rukou držel mísu s polévkou.

Byl to Andreas Vik.

Nikdo vás nevaroval? zeptal se.

Postavil mísu s polévkou na stůl a odešel dřív, než jsem se ho stihla zeptat, co tím myslel.

Netrvalo dlouho a sama jsem postupně začínala chápat, že je něco v nepořádku.

Na Mrazivém ostrově nikdo nesbíral houby. Nikde nebyla žádná lyžařská stopa, nikdo si nedělal táborák.

Namísto toho se mezi stromy objevovaly stíny.

Z lesa vycházel divný zápach.
A zvuky.
Křik nebo smích.
Nevím, co bylo horší.
Právě těch zvuků měl tvůj táta jednoho dne dost.
Přišel domů s velkou taškou.
Co tam máš? zeptala jsem se.
Nosítko, odpověděl mi. Jdeme na výlet.
Kam?
Do lesa!
Pochopila jsem, že by bylo marné protestovat.
Vytáhla jsem bundu. Táta vzal z lednice pomeranče.
Nemluvili jsme.
Mnohokrát předtím jsme byli na výletě, ale žádný
nebyl jako tenhle. Nikdy jsme nikam nešli bez jediného
slova.
Táta tě posadil do nosítka. Pamatuju si, jak jsi začal
natahovat. Možná jsi tušil, že se chystáme udělat něco
strašně nebezpečného.
Táta tě nesl na zádech. Cesta byla zarostlá, na kme-
nech stromů byl mech. Ale to bylo všechno. Nic jiného
nebylo v lese cítit. Žádné šílené zvuky se neozývaly.
Ne v první chvíli.
Upustil jsi dudlík a utrl sis zmrzlý list.
Táta se na mě otočil a usmál se.
Uklidnili jsme se.
Potom jsme zaslechli takový ostrý brumlavý zvuk.
Co to je? zeptal se táta.
Netuším, zašeptala jsem.

V tu chvíli jsme uviděli velký starý autobus, jak si to šine po šterkové cestě. Byl modrý a za okny měl oranžové záclonky.

Byl celý polepený samolepkami a disky kol měl úplně prorezlé.

A jel bez řidiče, Jensi! Zní to neuvěřitelně, ale ten autobus byl prázdný! Nikdo neseděl za volantem ani na sedadlech pro cestující.

Když jsme to uviděli, měli jsme samozřejmě vzít nohy na ramena. Ale tvého tátu to vytočilo. Stál tam s tebou na zádech, dokud autobus nezastavil.

Dveře se otevřely. A on nastoupil. Neměla jsem na vybranou. Musela jsem za ním. Když jsem vstoupila, dveře se zase zavřely.

A autobus se rozjel.“

Když máma řekla, že se autobus rozjel, odmlčela se. Ne na dlouho. Narovнала se a posadila na okraj křesla. Z nosu jí kapalo. Vrásky pod očima měla hluboké, tváře zčervenale a oteklé.

Najednou si zívla a postavila se.

„No,“ prohlásila, „nepůjdeme si lehnout, Jensi?“

„Cože?“

„Je pozdě. Nejsi ospalý?“

„Děláš si ze mě legraci?“

„Ne.“

„Ale kam ten autobus jel?“

„Jaký autobus?“

„Ten modrý!“

„Aha, ten. Jel... jel...“

Podívala se na mě.

„Vyjel až na horu, Jensi.“

„Na Horu smrti?“ zeptal jsem se.

„Přesně tak, Jensi,“ zašeptala máma. „Přesně tak.“

7.

„V autobusu byl cítit benzín. Pevně jsem se držela sedačky s oranžovými potahy, bylo mi jedno, že je potrhaná a leze z ní výplň. Vyjeli jsme.

Cesta byla hrbolatá, les tmavý, větve narážely do oken. Ale autobus nezpomalil, naopak. Čím hlouběji v lese jsme byli, čím užší a hrbolatější byla cesta, tím rychleji jel. Museli jsme se držet, abychom nenaráželi do stěn. Ty jsi křičel a já jsem se k tobě vůbec nemohla dostat. Z oken nebylo vidět, netušili jsme, kde jsme. Ale cítili jsme, že jedeme nahoru.

Nikdo na Mrazivém ostrově se z Hory smrti nevrátil živý. Proto se jmenuje Hora smrti. Nahoru se dostaneš, ale dolů nikdy.

Autobus, ve kterém jsme seděli, jel až na vrchol. Bylo to nemožné, ale přesto tam jel.

Nahoře jsme se měli zastavit, ale autobus jel bez řidiče. Nezastavil. Projel kolem. A začal sjíždět dolů.

Dlouho padat je skoro jako vznášet se, Jensi. Skoro jako letět.

Když začal autobus padat, všechno se zklidnilo.

Byli jsme bez tíže.

Bylo to jako věčnost.

Tátovy blondaté vlasy trčely do stran přesně tak, jako když se v létě potápěl.

Tvůj dudlík, který jsi měl na červené šňůrce připevněný k šatům, ti poletoval kolem hlavy. Ale neplakal jsi. Dokonce ses rozesmál.

Najednou jsme zaslechli z předního sedadla hlas:

Lidské dítě! Lidské dítě! Strach! Nejvíc strachu dostaneme z lidských dětí!

Tatínek zpanikařil.

Vytřeštil oči. Měl je úplně černé.

Jensi! křičel.

A vrhnul se břichem na podlahu. V tu chvíli jsme dopadli na zem. Byla to tvrdá, ostrá rána.

Potom nebylo nic.“

„Co nic?“ zeptal jsem se.

„Hm?“

„Co nic, mami?“

Máma zase přestala mluvit.

Seděla a dívala se z okna. Jako by na něco čekala.

Při tom čekání si začala natáčet cop na prst. Máma pořád nosila cop. Byl tlustý a měla ho zapletený od vrcholku hlavy.

Co si pamatuju, byl cop šedivý. Ale teď, když mluvila, něco se s tou šedivou barvou stalo.

Začala zářit.

Jinak než dřív.

Anebo ne?

Najednou se máma otočila a podívala se na mě.

„Opravdu řekla Jensi?“

„Kdo?“

„Ta žena v okně.“

„Ano.“

„Ale ty se cítíš dobře? Nejsi nemocný?“

Byla to zvláštní otázka, jenže moje máma byla prostě divná.

Přikývl jsem.

„Od Vánoc jsem nebyl nemocný.“

„Ano, to je pravda. Je to moc divné,“ řekla máma a pořád si natáčela vlasy na prst.

Teď jsem si byl jistý, že změnily barvu.

A nejen vlasy na ní byly jiné. Vždycky byla bledá, ale teď měla kůži téměř průsvitnou.

„Mami?“

„Hm?“

„Co se s námi stalo?“

„Nic zvláštního,“ odpověděla máma nezúčastněně. „Šli jsme domů. Všichni se shodli na tom, že to byl prima výlet.“

„O čem to mluvíš?“

„Nebo tak,“ zamumlala máma. Potom se na mě znovu podívala. „Jensi.“

„Ano?“

„Vařím dobře kakao, vid’?“

„Ano, vaříš.“

„A Vánoce slavím. A docela dobře bruslím, vid’? A na podzim jsem natrhala deset kilo jablek, co máme ve sklepě.“

„Jo...“

„Já jsem úplně obyčejná máma.“

„To ne, mami.“

„Ale jo. Jsem úplně obyčejná. Ve všem. Vlastně dost nudná, ne?“

Usmál jsem se.

Jestli máma něco nebyla, tak nebyla nudná. A dobře to věděla.

Jakou barvu teď měly její vlasy?

Nedalo se to přesně říct, ale šedivé rozhodně nebyly.

„Jsi hodně jiná, mami,“ řekl jsem. „Ale to nevádí.“

Máma si ztěžka povzdechla.

„Bohužel máš pravdu. A taky se mýlíš.“

Teď mluvila velice potichu.

„Ta žena v okně se jmenuje Gerda von Knapp. Byla první, koho jsme potkali za...“

„Za čím?“

„Za Horou smrti. V domě, kterému se říká Blekbo. Je to strašidelný dům. Gerda von Knapp je duch. Strašidlo.“

Máma pustila cop, narovнала si záda a odhrnula si vlasy z čela.

Měl jsem pravdu.

Máma měla stříbrné vlasy.

V tu chvíli se ozval zvuk.

Něco jako výkřik, ale ne hlasitý.

Tichý a bědující.

Něco jako zavytí máminy duše.

„Oooooo...“

V tu chvíli se křeslo, na kterém máma seděla, vzneslo.

Ne moc. Ne vysoko.

Jen o pár centimetrů.

Jen na vteřinu, dvě.

Jen tak.

„A já taky,“ řekla máma a křeslo se vrátilo na zem.

8.

Máma přestala kvílet.

„Promiň,“ řekla.

„V pohodě,“ odpověděl jsem jí.

„Polekala jsem tě?“

„Jen trochu.“

Byla to lež a máma to věděla. Máma nebyla nemocná. Byla duch. Strašidlo! Bylo to neuvěřitelné. Prostě to nebylo možné. Ale stejně to tak bylo. Teď měla špatné svědomí.

„Nechtěla jsem tě polekat,“ řekla. „Chceš se na něco zeptat? Potřebuješ něco vědět? Nevím, jestli dokážu na všechno odpovědět, ale zkusím to.“

Usmála se, ale viděl jsem, že je smutná.

Bylo toho hodně, co jsem o životě strašidel nevěděl.

Řada strašidel je například alergická na různé druhy cibule. Máma měla ekzém z cibulek, kterými se množí rostliny.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.